GLORIA
ELLER
ÖDETS HAND.

(Forts. från föreg. nr.)

— Åh, jag får bedja dig om ursäkt, tant, men jag kallade blott sakerna vid deras rätta namn. Likväl lovar jag verkligen att följa din vilja under de nästa tolv månaderna, och därefter vill jag.....

— Du kommer att vinna erfarenhet i stora världen, mitt barn, under denna tid.

O, tant, du förskräcker mig. Är det meningen, att jag skall bli en dam av värld? Men låt mig nu få veta, hur det står till med den stackars onkel Marcel.

— Bryr du dig verkligen om att höra något rörande honom?

— Ja, visst gör jag det. Du vet, att jag alltid hållit av honom, och nu, när jag kan vara i säkerhet för hans galenskaper, fruktar jag honom inte mera och hatar därför inte längre att vara i hans sällskap. Jag håller lika hjärtligt som förr av onkel Marcel.

— Nå, då skall jag omtala för dig, att din rymning nära nog tog livet av honom, och det hade inte varit mer än rätt, om den gjort det. Han följde efter dig till Washington, och när han erfor, att det var för sent, fick han en attack av hjärnfeber. Han hade kommit till vårt hotell, och när han sjuknade, voro hans mor och jag till hands att taga vård om honom. Alla ska de resa till Europa i maj. Jag skulle ha följt dem, men ditt brev och följaktligen min plikt höll mig kvar.

— Stackars tant, att jag åsamkat dig så mycket besvär.

— Om du blott följer mina råd, Gloria, skall det icke bliva något besvär utan ett nöje. Men för att börja nu, vart ämnar du bege dig?

— Jag hade först tänkt att fara till La Compte's Landing, sade Glodia tveksamt.

— Dumheter, barn! Den platsen är nära på lika olämplig som Gryphynshold. Låt oss resa till New Orleans och stanna där till mitten av maj. Sedan fara vi till Newport över sommaren och därefter till Washington i vinter. Och överallt väntar jag, att du skall vara den förnämsta skönheten i societeten.

— Det var i Washington, som jag gifte mig, såsom du vet, viskade Gloria.

— Det betyder ingenting alls. Ingen med undantag av prästen, kyrkvaktarn och tre kvinnspersoner av en helt annan klass än vår var närvarande vid ceremonien. Prästen och kyrkvaktarn prata aldrig om dylika saker, och de tre kvinnorna hade ju inte reda på vem du var. Prästen kallade dig antagligen vid ditt första namn, Maria, när han läste upp ritualen och ställde de vanliga frågorna till dig.

— Ja, svarade Gloria, det är nog rigtigt,men anser du inte, att det är ett slags bedrägeri att förtiga, att jag är gift?

— Vi komma varken att förtiga ditt giftermål eller omtala det. Vi säga ingenting alls om den saken. Ceremonien i St. Mattheus-kyrkan och din brudgum där skola vi tillsvidare ignorera. Naturligtvis måste du hålla dina löften på det sätt, att du inte tänker på något annat giftermål eller på minsta vis uppmuntra någon annan man.

— Naturligtvis skulle något sådant aldrig falla mig in.

— Och nu, låt oss komma överens om, när vi skola lämna den här barbariska trakten.

— I morgon dag, om det behagar dig.

Nästa morgon begav sig Gloria, åtföljd av miss Agrippina och Philippa Cummings, med diligensen till Nashville med New Orleans som resans mål.

KAP. XXXVI.

Gumman Lindsay satt i en ländstol framför spiseln i ett av gemaken på Woodlands. David gick tyst med långsamma steg fram och tillbaka i rummet. Intet ord hade växlats dem emellan, sedan de trätt in i huset. Båda avvaktade med återhållen andedräkt en kallelse från sjukrummet.

Klockan närmade sig midnattstimmen, när en dörr ljudlöst öppnades och hen högrest, mager, svartklädd, äldre man med prästerligt utseende träddeln i rummet, där de sutto och väntade. Det var fader Moriarty, en av prästerna vid St. Inigoes. David stannade i sin oroliga promenad, och den gamla frun reste sig upp för att hälsa biktfadern. Han nickade vänligt åt den unge mannen, tog den gamla i handen och tecknade åt dem bägge att sätta sig ned.

— O, fader Moriarty, vem är den där främlingen, som ligger döende här i huset frågade gumman Lindsay, som icke kom ihåg vad hon nyss hört.

— Den döende är ingen annan än Dyvyd Gryphyn, vars lik för längesedan antogs ligga begravet vid Gryphynshold, svarade prästen.

K Dyvyd Gryphyn? Hur i himlens namn kan detta vara möjligt? frågade mrs. Lindsay.

— Förklaringen är ganska omständlig, svarade fader Moriarty.

David tog icke del i samtalet men lyssnade uppmärksamt på de ord som växlades.

— Och är det verkligen den där gemena karlens önskan att träffa mig? frågade den gamla frun.

— Ja, den enda önskan, han uttalat, var att få träffa er, min dotter, och det var på hans enträgna begäran, som ni blev efterskickad.

— Ja, jag har efterkomit hans önskan och är här nu, färdig att se honom.

— Han sover i detta ögonblick. Det är den första sömn han fått, sedan han kom hit, och vi få därför icke störa honom. Doktorn tror, att det skulle vara farligt att väcka honom. Men han sitter vid den sjukes sida oc hskall låta oss veta så snart han vaknar.

— Och är det sant, at than är nära döden?

— Ja, så nära som möjligt. Men han har den mest underbara kroppskonstitution och en viljekraft, som ersätter de förlorade kroppskrafterna. Under hela min långa levnad har jag äldrig sett en sådan man. Han var färdig att ge upp andan i samma ögonblick han kom hit för fyra timmar sedan, och han lever ännu.

— Vad säger ni, fader Moriarty?

— Jo, just så. Jag var här för att utdela sakramenten till en döende negerkvinna, då jag från dörren av hennes hydad såg en ryttare komma in på gården. Han red på en präktig svart häst, men ryttaren satt så osäkert i sadeln, att jag först rodde honom vara drucken. Jag antog att det var en av general Stuarts vänner, som kom från ett gästabud och tagit sig för mycket till bästa. ag hade just slutat min förrättning, och då jag ett ögonblick fruktade, att mannen skulle falla av hästen, skyndade jag mig fram för att bistå honom. Vid min åsyn tycktes han bemästra sig och med en rörelse, som måste ha kostat honom en nära övermänsklig ansträngning, steg han av hästen och stod framför mig men kunde knappast hålla sig upprtt. Då jag tyckte, att han var nära att falla, drog jag hans arm över mina axlar för att stödja honom och ropade på en neger att komma och hjälpa mig. Och emellan oss båda förde vi honom in i huset. Det var skumt ute, men så snart vi kommit in och vi satt honom i länstolen, kände jag igen Dyvyd Gryphyn, och jag såg, att även han kände igen mig. Och därpå upptäckte jag till min häpnad, i vilket tillstånd han befann sig. Jag såg, att han icke var drucken men dödssjuk.

— Det framgick, att han hade ankommit med ångbåten till La Compte's Landing ett par timmar tidigare och skaffat sig en häst samt ridit hela vägen hit i detta tillstånd. Hans händer och fötter voro redan kalla och man kunde icke upptäcka någon puls, anhämtningen kom stötvis, och över ögongloben tycktes en hinna vara spänd, såsom han satt där tillbakalutad i stolen.

— Det var ett besynerligt tilltal, varmed han hälsade mig: "Jag är döende, präst — skaffa mig en säng Det har blivit sagt, att ingen Gryphyn till Gryphynshold någonsin dött i sin säng. Men jag har beslutat att dö i min. Hjälp mig dit. Jag går inte in på att dö förrän jag kommit dit, så att jag kan beslå alla pratmakare med osanning". Och därpå bröt han ut i ett långt hemskt skratt, vilken ansträngning nästan dödade honom, åtminstone såg han ut, som om han vore färdig att ge upp andan.

— Jag kallade på hjälp, och vi lyckades föra upp honom i ett av gästrummen på övre våningen och fingo honom i säng, fruktande hela tiden, att han skulle dö i våra armar. Lik väl, när vi fått honom i säng och funno, att han ännu var vid liv, var min första tanke att skicka efter läkaren. Lyckligtvis fick jag höra, att han var på egendomen på ett sjukbesök och just satt och språkade med generalen i förmaket. Jag skickade bud efter de båda herrarne, underrättande dem om vad som hänt, och att jag tagit mig friheten använda ett av gästrummen för att taga vård om den sjuke. General Stuart och läkaren infunno sig skyndsamt, och, så snart generalen kom fram till sjuksängen, kände han igen Gryphyn, vilken han likväl icke sett på tjugo års tid.

— Doktorn gav honom en styrkedryck, vilken återställde honom så pass mycket, att han kunde samtala med dem. Men efter en hastig undersökning av den sjukes tillstånd tog doktorn oss avsides och bekräftade vår egen uppfattning, att mannen var mera död än levande. General Stuart lämnade rummet för att hämta sin hushållerska. Och till vår gränslösa häpnad sågo vi Dyvyd Gryphyn stiga ur bädden och gå fram till en länstol i andra ändan av rummet och sjunka ner i densamma. Vi hastade till hans sida, ty hans huvud hade fallit ned mot bröstat, och vi trodde att allt var slut. Men vi funno, att han fortfarande andades fastän med häftiga, korta andetag. Doktorn gav honom en styrkedryck, som på nytt satte liv i honom. Han lyfte huvudet gav mig ett trotsigt ögonkast och yttrade följande ord:

"Präst, jag har ändrat mitt beslut, jag vill inte avvika från min ätts traditioner. Jag ämnar inte dö i en säng. Ingen av de våra har gjort det. Låt andra män, kvinnor och barn dö i sina sängar, men jag, en Gryphyn till Gryphynshold, ämnar dö med huvudet upprätt och ögonen blickande rakt framför mig!"

— Därpå vände han sig till doktorn och sade:

"Ni vet, att jag är nära slutet — och att ni inte kan bedraga mig med något falskt hopp — att få leva så länge som en vecka. Men ni kan säga mig, om jag har nog lång tid kvar för att skicka efter en kvinna — jag måste tala med mrs. Lindsay från Sandön."

— Doktorn försäkrade honom, att han hade tid nog, och därpå gick jag själv ned och bad general Stuart skicka bud till er och föra er hit över. Jag blev dubbelt glad, när jag hörde, att er sonson, David Lindsay, hade kommit hem — fastän han troligtvis inte själv ännu vet, av vilken vikt hans närvaro är just nu.

— Jo, han vet allt, svarade mrs. Linsay.

KAP. XXXVII.

En svag knackning hördes på dörren.

— Kom in! uppmanade prästen.

En neger inträdde i rummet, bockade sig och sade:

— Doktorn låter hälsa, att massa Gryphyn är vaken och vill se missis Lindsay.

— Gå och säg, att vi genast skola infinna oss, befallde prästen.

Negern försvann.

— Kom nu! uppmanade fader Moriarty, vändande sig till mrs. Lindsay. Vi måste genast gå.

Den gamla beredde sig att följa honom men darrade av rörelse.

— Ni också, min son, fortfor fader Moriarty, och vände sig till David.

Såsom en maskin reste sig David från stolen och tog ett steg för att åtlyda den stämma, han från barndomen varit van att ständigt värdnadsfullt lyssna till. Men ofrivilligt stannade han, medan han utkämpade en kort strid mellan vad han ansåg vara sin plikt och den häftiga vedervilja han kände för det samvetslösa vidunder, som så grymt hade förfördelat hans stackars hjälplösa moder och till sist drivit henne från sitt eget hem att dö en fasansfull död. Att han icke lyckats i sitt uppsåt var icke hans egen förtjänst.

David tvekade, men till sist tog pliktkänslan överhanden och han följde prästen och den gamla ut ur rummet och uppför trappan.

Det första, som tilldrog sig deras uppmärksamhet var naturligtvis den jättelika gestalten i länstolen. Den sjuke var insvept i en lång morgonrock, och det långa svarta håret och skägget omgåvo det bleka, blodlösa ansiktet och gjorde åsynen därav ytterligare hemsk. Huvudet och axlarne lågo hopsjunkna mot ryggstödet, och de magra händerna voro utsträckta på stolens armstöd. Man kunde höra hans korta, häftiga andetag. Det kunde icke vara någon tvekan om att hans slut var nära förestående.

— Mr. Gryphyn, här är mrs. Lindsay, som ni önskade se, sade prosten och leddde den gamla frun fram till den sjukes plats.

— Åh, kom närmare, viskade Gryphyn och gjorde ett fåfängt försök att vända huvudet.

Mrs Lindsay stod framför honom så nära som möjligt. Han gjorde flera fruktlösa försök att lyfta huvudet och handen för att uttrycka något, som han önskade. Men han hade icke längre styrka nog att röra sig. Doktorn, som märkte detta, gav honom några kraftfulla medikamenter för att återställa hans krafter för några ögonblick. Då lyfte han handen och pekade mot det ställe, där hans rock hängde samt lät handen falla tungt tillbaka.

En tjänare, som var närvarande i rummet, bar fram rocken och höll den framför honom, men Gryphyn tycktes ha förlorat tankeförmågan och glömt vad det var han nyss önskade.

— Känn efter i fickorna, befallde prästen, det måste finnas någonting där, som han vill visa.

Tjänaren lydde och drog fram en lång pappersrulle ombunden med ett rött snöre.

Dyvyd Gryphyn smålog, när han kände igen den, och tycktes återfå minnet, ty han vände sin slocknande blick mot mrs. Lindsay och viskade:

— Tag det!

Tjänaren räckte pappersrullen till mrs. Lindsay, som tog emot den men ängsligt väntade på närmare förklaring.

Med en yttersta ansträngning tycktes den sjuka samla all sin återstående kraft och sade:

— De skola tillförsäkra er sonson besittningen av hans egendom. Brandy, doktor — jag måste tala.

Doktorn hällde i ett halvt glas brandy och förde det till den sjukes läppar och höll det så, medan han långsamt och med svårighet tömde innehållet. När han druckit allsammans tycktes han andas friare. Han mumlade: "Nytt liv" och vände sig åter till mrs. Lindsay.

— Dessa papper, sade han, skola tillförsäkra er sonson hans egendom — inte för att jag bryr mig det ringaste om honom. Men jag vill, att han skall driva bort inkräktarne från mina fäders hem. Han är min ende son — min laglige arvinge — och egendomen är fideikomiss. Han är dubbelt, ja, trefalt försäkrad om dess besittande.

Här gjorde Dyvyd Gryphyn ett uppehåll i talet, och fader Moriarty passade på och yttrade:

— Er son är här, mr Gryphyn, endast väntande på tillåtelse att närma sig.

— Låt honom komma, låt mig se honom, sade denne besynnerlige fader med ett egendomligt småleende.

Fader Moriarty tecknade åt David att träda fram. Den unge mannen närmade sig, och han stod framför den sjuke, medan mrs. Lindsay trädde några steg tillbaka.

— Låt någon ta ett ljus och föra det framför hans ansikte. Jag vill se, hur han ser ut, och min syn försvinner, sade Gryphyn.

— Det gör mig mycket ont att se er lida på detta sätt, sade Dyvyd, som talade uppriktigt, ty åsynen av den döende och dennes ansträngningar att fasthålla livet ingav honom medlidande.

— Du ljuger! Du ljuger i dubbelt mått. För det första lider jag inte alls och för det andra frågar du inte efter, hur mycket jag skulle lida. Kommer inte ljuset snart? Låt mig se på den sonliga ömhetens bild!

Efter denna ansträngning sjönk den sjuke tillbaka i stolen och andades häftigt utan att få fram ett ord. Under tiden hade tjänaren taglt ett av ljusen från spiselhyllan och höll det nära David Lindsays ansikte sägande:

— Jag har lytt massas order.

Med förnyad ansträngning lyckades Gryphyn räta upp sig och han fixerade så skarpt som möjligt den unge mannens ansikte och gestalt, snarare som om han tagit en brottsling än sin egen son i ögonsikte.

— Inte ett drag av mig! Och inte heller i hans sinne och hjärta, det vill jag svära på. Jag vet sannerligen icke, om han är min son eller ej och (med en hemsk ed) jag frågar ej därefter. Allt vad jag önskar är, att han bär mitt namn och kör bort de där inkräktarne, som vågade taga mina fäders egendom i besittning.

— Mr Gryphyn, tog fader Moriarty till ordet och närmade sig den sjuke, jag var närvarande vid er avlidna hustrus dödsbädd, mottog hennes sista bekännelse och gav henne kyrkans nådemedel. Jag har känt den här unge mannen från hans födsel och till nuvarande stund. Jag vet, att han är er son och har ett ädelt hjärta. Vill ni inte tala vänligare till honom? Har ni inte ett hjärtligt ord att säga honom?

— Nej! Jag är inte något helgon, mr Moriarty, men inte heller är jag någon skrymtare. Jag lätsas inte hysa några känslor, som jag inte har. Jag bryr mig inte en smul om den där karlen annat än såsom ett verktyg för min hämnd. Jag vill sätta honom i tillfälle att driva bort inkräktarne. Jag hoppas han driver dem till ruin. Jag hoppas, att de inte ha en cent, sedan de måst lämna Gryphynshold ifrån sig. Blott han driver bort dem och gör dem till tiggare, kan han se'n gärna gå och hänga sig.

Detta långa tal kostade den sjuke så stor ansträngning, att efter dess slut hans huvud sjönk tillbaka och han syntes färdig att glida ur stolen. Prästen och David hjälpte honom gemensamt i en bekvämare ställning.

— Lyft upp honom och lägg honom på sängen, viskade doktorn. Fader Moriarty och David gjorde, såsom de blivit tillsagda, och lade Dyvyd Gryphyn utsträckt på sängen, utan att han själv syntes i stånd att göra en röre'se eller säga ett ord. Allas ögon voro riktade på den döende mannens ansikte. Själv syntes han vara utan medvetande.

Plötsligt syntes David Lindsays ansikte undergå en märkvärdig förändring. Hans ögon riktades mot det tomma rummet mellan sängen och taket ovanför. Förvåning, häpnad, förskräckelse och något mellan fruktan och glädje återspeglades i hans anletsdrag. Under några ögonblick, medan han sålunda blickade uppåt, höll han andan, men hans läppar rörde sig såsom han fört ett tyst samtal. De andra hade knappt märkt den plötsliga förändringen, förrän de ånyo med undran betraktade hans besynnerliga beteende. Han sänkte huvudet vördnadsfullt liksom han samtyckt till någonting. Därpå vände han sitt ansikte mot fadern, i vilkens drag man tydligt kunde läsa fruktan och fasa. David närmade sig honom och frågade med den ömmaste röst:

— Fader, kan du höra mig?

Den döendes hårda anletsdrag tycktes antaga ett vekare utseende.

— Fader, jag är tillsagd av min moder att giva dig hennes förlåtelse. I min älskade moders namn förlåter jag dig därför, och vi skola båda bedja till den allsmäktige för din själs frid.

— Amen, sade prästen med högtidlig stämma.

Det grymma, mörka ansiktets uttryck förändrades, och ett milt lugn vilade däröver, antingen det var dödens lugnande hand som slätade ut de spända ansiktsmusklerna eller friden kom inifrån av ett försonligare sinne. Ingen kunde giva förklaringen därpå, ty Dyvyd Gryphyns själ hade flytt.

Alla stodo tysta och andaktsfulit omkring dödsbädden.

Dagen grydde nu och mrs. Lindsay lät förstå, att hon ämnade bege sig hem, men fader Moriarty föreslog, att hon skulle stanna, till dess de gemensamt hunnit genomgå de papper den döde efterlämnat, och sedan hon samtyckt härtill, upplöste fader Moriarty det band, som höll papperen tillsammans.

Pappersrullen innehöll bland annat några gulnade pergament, vilka vid närmare granskning befunnos vara åtkomsthandlingarne till egendomen Gryphynshold — det äldsta dokumentet var ett kungligt patent med vidfästat sigill från Jakob den förstes regering, meddelande besittningsrätt ti'l vissa landsträckor "i vår provins Virginia" för Owen Gryphyn ap Gryphyn från Llanwyngin, grevskapet Cheshire, Wales, och hans arvingar för evärdliga tider. Därpå fann man ett nästan lika gammalt dokument, som gjorde egendomen till fideikomiss att ärvas från far till äldste son och hans arvingar. Nästa papper var en vigselattest för Dyvyd Gryphyn till Gryphynshold och Marie Desolée Dubois.

— Då måste den vigselattest, min flicka sände mig, ha varit endast en avskrift av den här, menade mrs. Lindsay.

— Ja, det var en attesterad avskrift Jag trodde ni visste det, sade fader Moriarty.

— Åh nej, hur skulle jag kunna veta det? Jag lämnade papperet genast till er, fader Moriarty. Men vad är det här för ett förseglat papper? Det ser ut att vara ditlagt helt nyligen.

— Det, sade prästen, som öppnade och vecklade upp papperet, är en handling, undertecknad av Dyvyd Gryphyn och försedd med hans sigill samt adresserad till mig för att öppnas och uppläsas i närvaro av hans son.

Och omedelbart därpå började fader Moriarty uppläsandet, medan de andra två, mrs. Lindsay och David, lyssnade med spänd uppmärksamhet.

(Forts.)

På anhållan av postverket har Scotland Yard i London igångsatt undersökningar rörande en bedrägeriaffär, som uppges röra sig om en summa av $300,000 och gäller försäljning av kasserade eller förfalskade frimärken samt förskrings- och skattemärken.

Från Madrid meddelas den 13 denden, att Velasquez världsbekanta målning "Kristi korsfästelse", jämte en målning av Van Dyck och en annan Titian, samtliga värderade till omkring $400,000, bortstulits från Isador Urzair, en bror till spanska finansministern.

Betala prenumerationen idag.

FÖR EDER HÄLSA.

NÄR Ni behöver medicin, kom eller skriv till oss. Vi ha alltid fullständigt lager av färska, tillförlitliga läkemedel och äro våra priser måttliga. Vi föra också de bästa och välkändaste patentmedicinerna; blodigtar, gummivaror, alla slag, sjukhustillbehör m. m.

SHANAS DRUG STORE

A. A. Shanas, Apotekare och Druggist
812 Main St. Hörnet av Dufferin ave. Telefon 56 213

Farm och Hem.

SVINENS UTMONSTRING.

Svinens utmönstring vid en tidigare eller senare ålder gäller givetvis endast avelsdjur . Och här gäller i stort sett detsamma som för de övriga husdjuren. Avelsdjuren skola alltså oberoende av åldern behållas så länge som de visa sig förmögna att lämna god avkomma. Inom svinskötseln måste man dock noga tillse att inavel icke uppkommer på grund av att samma han- och hondjur användas under många år i följd. Ombyte av särskilt fargaltar tid efter annan är därför understundom icke blott önskvärt utan även i vissa fall nödvändigt, och om så sker kan man mycket väl använda även mycket gamla men dock goda avelssuggor. Härigenom erhålla också smågrisarna bättre vård, enär äldre suggor i allmänhet vårda sig bättre om grisarna än unga sådana.

KONSERVERING AV FRUKT OCH GRONSAKER.

För att kunna konserveringskonsten riktigt, måste man känna till de enklaste principerna angående förvaring av frukt. En orsak till att frukt och grönsaker förstöras är den, att närvaro av s. k. enzymer (enzymes) kommer mognadsprocessen att fortgå, även efter det frukten eller grönsakerna inhöstats. Härav förstås, att det är det bästa att konservera samma så fort som möjligt efter det de skördats. En annan orsak är, att mikroorganismer, såsom bakterier, jäst- och mögelsvampar, angripa produkterna. Jäst- och mögelsvampar förstöras relativt lätt genom uppvärmning av mat till kokpunkten men vissa former av kateriet kunna endast dödas genom kokning under ångtryck. Beträffande frukt och tomater, som innehålla syror, dödas bakterierna genom vanlig kokning men i fråga om icke syrliga produkter såsom majs, bönor, ärter, sötpotatis, etc. som innehålla en massa stärkelse, måste kokning under ångtryck tillämpas.

För att förhindra bakterier från att komma in måste konserveringsbehållare vara så inrättade, att de kunna förseglas lufttätt. Då glasburkar användas, måste man tillse, att tätningsringarna av gummi äro i god kondition . Helst böra de köpas nya för varje år. Ett enkelt sätt att pröva ringarnas kvalitet är att vika dem och sammanpressa dem med fingrarna. Gummit skall icke visa några sprickor. Ringarna skola åtminstone vara så elastiska, att de kunna utdragas till sin dubbla längd.

Vid konserveringen bör endast färsk frukt och färska grönsaker användas. Frukt som är skrapad, klämd eller håller på att skämmas, bör icke användas. Medan man är i färd med att göra frukten redo för konserveringen, kan man skölja burkarna och placera dem i en kittel med vatten som uppvärmes till kokpunkten. Man bör låta dem koka minst 15 minuter varefter man låter dem stå i det heta vattnet, tills de skola användas.

Flera olika metoder finnas för konservering, men den s. k. "hot pack"-metoden torde ha vunnit mest popularitet på sista tiden. Enligt denna metod kokas frukten eller grönsakerna med en minimumkvantitet vatten Därefter påfylles massan kokhet på glasburkarna. Man måste vara noga med att den icke kallnar före inpackningen samt att burkarna påfyllas ända upp. Luftblåsor få icke finnas. Gummiringarna påsättas nu ocn burkarna förseglas. Därefter bör man nedsätta dessa i en cistern, t. ex. en "wash boiler", som rymmer rätt många burkar. På botten av cisternen bör man placera några ribbor, så att burkarna icke komma mot själva bottnen. En trådnätskorg eller "wire basket" kan också användas vid konserveringen. Vattnet i cisternen bringas nu i kokning, varefter burkarna nedsättas. När samtliga äro på sin plats, bör vattenytan komma över toppen på burkarna. Påsätt så locken på cisternen. Kokningen bör nu fortgå under en viss tid, beroende på vad slags frukt och grönsaker man konserverar. Frukt i allmänhet behöver endast 5 minuters kokning, men persikor, päron och ananas kräva 20 minuter. Nedpackas frukten kall i burkarna, åtgår längre tid. Sparris, skärbönor, vaxbönor och betor måste koka i 40 minuter (quart jars), grönärter 50 minuter och s. k. limabönor 60 minuter. Efter kokningen låter man cisternen långsamt avkylas. Tages locket av för fort, kan avkylningen fortgå för ..... med följd att fruktmassan pressas ut fastän burkarna äro väl förseglade. Burkarna böra icke sättas bort medan de äro varma. Man bör vända upp och ned på dem för att se om de läcka. Helst bör man ha dem stående i rummet de första dagarna, så att man kan se, om konserveringen lyckats. Därefter kan man nedsätta dem på en sval plats.

Innan man öppnar en burk med konserverad föda, bör man undersöka, att luften icke fått tillträde. Då kärlet öppnas, får intet väsningsljud höras av luft som rusar in. Känner man någon misstänkt lukt, så är det bäst att vara försiktig. Beträffande konserverade grönsaker och konserverat kött är det bäst att koka dem åtminstone 10 minuter, innan man smakar på dem. I vissa fall bildas ett dödande gift i konserverad föda, som icke visar några egentliga tecken på att vara skadad; det kan då vara riskabelt bara att smaka därpå. Konserverade produkter, som visa tecken på att vara skadade, böra alltid bortkastas.

Ett gott sätt att använda gamla, utslitna glacéhandskar är att av dem klippa långa remsor, vilka rullas ihop och sys i kappor och rockar som hängare.

Ett rum, aldrig så enkelt, där krukväxter eller lösa blommor lysa och le är ett levande hem. Det rummet är ett hem, om där också bor endast en människa, kanske både gammal och fattig. Ty den människan älskar naturen, hon har blick för skönhet och liv därför fyller hon sitt rum med blommor.

Tranbärs tapoica.

Använd ert vanliga frukt tapioca recept utom att litet mer socker måste tillsättas på grund av bärens syrlighet.

Skala inte frukten!

Detta råd ger en engelsk läkare de personer, som vilja bevara sin hälsa och därjämte känna sig förvissade om, att de få tillräckligt med vitaminer i den föda de förtära.

Tranbärs Sherbert.

1 pound tranbär, 2 koppar vatten, 2 koppar socker, 1 matsked gelatine, upplöst i 2 matskedar kallt vatten. Koka tranbär och vatten tillsammans tills bären upplösts — omkring fem minuter — sila och pressa så mycket som möjligt av tranbärens kött genom silen. Värm till kokpunkten, tillsätt socker och gelatine, rör tills allt är upplöst. Avkyl, tillsätt citronsaft och frys något. Detta är nog för åtta personer.

Betala prenumerationen i dag!

HÖNSAVLARE!

Befria höns och fjäderfä från ohyra. Sänd $1 för att lära utan att röja metoden. Ingen medicin, intet arbete. Små omkostnader. Metoden garanteras och pengarna återsändas i händelse metoden icke verkar. — N. S. JACOBSEN, Box 8, Fosston, Sask.

Canada Tidningens Tryckeri

rekommenderas för utförande
av allt slags tryck såsom
TIDNINGAR, BÖCKER, BROSCHYRER,
PRISKURANTER, LINJETRYCK m. m.
AFFÄRSTRYCK
i en eller flera färger.
Förstklassigt arbete.
Billiga priser. Snabbt utförande.
Stort lager PAPPER, KARTONGER,
KORTBLANKETTER, KUVERT m. m.
325 Logan Ave. TEL. A9011

Önskar Ni Bli Frisk och Stark

Försumma då icke att i TID vända er till Dr. L. K. Leigh, ty han har med enastående framgång behandlat otaliga fall av alla sjukdomar hos män, och hans utvalda, innehållande mediciner, är så lägt, att vilken som helst kan betala det. Tjugufem års oavbruten praktik i behandling av tvenstals fall visar att Dr. Leigh åtnjuter välförtjänt förtroende.

Behandlar pålitligt och framgångsfullt Närv-, Köns och Blodsjukdomar, Reumatism och alla sjukdomar i Bröst, Lever, Njurar, Blåsa, Mage och andra organ. Snart sagt alla sjukdomar hos män behandlas och botas säkert och varaktigt enligt den mest framskridna och framgångsfulla behandlings-metod och de bästa och verksammaste mediciner. All korrespondens på svenska och ansedd som privat. Mediciner sändas till Canada per paketpost.

Rådfrågning, personligen, genom brev eller fråglista, är alldeles kostnadsfri.

Värdefull Läkarebok Fritt

"GODA RÅD" den berömda svenska bok som Dr. Leigh skrivit och som behandlar de flesta sjukdomar hos män och deras följder borde läsas av män i alla åldrar. Boken, jämte fråglista sändes alldeles gratis och portofritt i slutet omslag till alla, som insända namn och adress till

DR. L. K. LEIGH, 177 No. State St., B 14, Chicago, Ill.